

Som foran berørt har Hovedrevisoratet endvidere haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med en Del af Korrespondancen vedrørende Bygningen af Dampfærgen „Fyn“. Naar det i Generaldirektoratets foranførte Skrivelse af 11. Maj 1921 udtales, at der — udover Anvisning af periodiske Regninger — „ikke herfra med Orlogsværftet eller Marineministeriet er ført nogen Korrespondance denne Sag vedrørende“, er dog her ved at bemærke, at Ministeriet for offentlige Arbejder ved Skrivelse af 12. August 1920 — efter at Betalingen for Bygningen af bemeldte Færge var opgjort til 3 567 542 Kr. 58 Ø. eller 5 à 6 Gange saa meget som Udgiften (ca. 650 000 Kr.) ved Dampfærgen „Orehoved“, der blev bygget af A/S Helsingørs Jernskibs- og Maskinbyggeri i Henhold til et i Slutningen af Aaret 1914 indgivet fast Tilbud, og henvend 5 Gange saa meget som kalkuleret af Orlogsværftet i dets oprindelige Overslag vedrørende „Fyn“ (ca. 750 000 Kr.) — anmodede Marineministeriet om en Udtalelse.

Som Svar herpaa oversendte Marineministeriet under 30. September s. A. en Erklæring af 24. s. M. fra Orlogsværftets Direktør for Skibbygning og Maskinvæsen. Heri henpeges først paa en Række Forbedringer, indførte i Dampfærgen „Fyn“ efter de med „Orehoved“ gjorde Erfaringer, og som sammen med forøgede Prøveture og Ekstra-Tegnearbejde har medført en Merudgift paa ca. 230 000 Kr. Endvidere anføres, at Arbejdslønnen (o: Arbejdernes Timefortjeneste) var steget med 170 pCt., samtidig med at Arbejdstempoet var gaaet ned til ca. $\frac{6}{10}$ af Arbejdstempoet før Krigen, saaledes at Arbejdsløns-Bekostningen ved et Arbejdes Udførelse i 1919 i alt var 4,5 Gange saa høj som i Slutningen af 1914. Hertil kommer endnu, at Orlogsværftet ikke er indrettet paa at bygge saadanne Skibe og navnlig ikke forsynet med tilstrækkelige mekaniske Hjælpemaskiner, og endelig at de forskellige Materialier indløb i saa smaa Partier og saa uregelmæssigt, at det var nødvendigt ofte at standse et paabegyndt Arbejde. Hvad derimod angaar selve Priserne paa indkøbte Materialier m. v. mener Direktøren, at Orlogsværftet har købt lige saa billigt, som et privat Værft kunde have gjort det paa det omhandlede Tidspunkt.

Overfor disse Betragtninger — der intet indeholder om, hvor meget Stigningen paa Materialier maa kalkuleres til — har Statsbanernes Søfartschef, hvem fornavnte Erklæring har været tilstillet til Udtalelse, fastholdt, at efter Oplysninger „fra flere sagkyndige Sider“ skulde Prisforhøjelsen for en Færge, bygget paa den Tid, „Fyn“ blev bygget, betinge en Pris paa allerhøjest 3 Gange saa meget, som „Orehoved“ kostede, altsaa $3 \times$ ca. 650 000 Kr. = ca. 1 950 000 Kr. Lægges hertil den af Orlogsværftet opgivne Sum for forbedrede Indretninger m. m., ca. 230 000 Kr., bliver Tallet ca. 2 180 000 Kr., altsaa efter Søfartschefens Mening henimod 1 400 000 Kr. mindre end den betalte Pris.

Uden at komme nærmere ind paa de nys omhandlede Spørgsmaal skal Hovedrevisoratet for sit Vedkommende fæste Opmærksomheden paa, at Generaldirektoratet, som af det selv oplyst, ikke har været i Stand til — hverken under Arbejdets Gang eller efter dets Tilendebringelse — at føre nogen Kontrol med Orlogsværftets Opførelser. Saafremt Færgen havde skullet bygges for Statsbanernes Regning paa et privat Værft, uden at en fast Pris var vedtaget, vilde det have været Statsbanernes Pligt ikke blot at fordre fastslaaet bestemte Regler for Prisberegningen, men ogsaa at kræve aflagt nøjagtigt specificeret Regnskab over alle Udgifter og at forbeholde Ret for Banerne til indgaaende saavel talmæssig som kritisk Kontrol med alle fremkommende Regningskrav, alt saaledes som betinget i Kontrakterne med Vognfabriken „Scandia“ og A/S Frichs, Aarhus, om Levering af henholdsvis Vogne og Lokomotiver. I det foreliggende Tilfælde drejer det sig ganske vist om et Arbejde, som den ene Statsinstitution udfører for den anden, men naar det gælder saa store Værdier som her, forekommer det mig, at den Statsinstitution, for hvis Regning et saa stort Arbejde sker — her altsaa Statsbanerne —, bør sikre sig Ret — og ogsaa (i alt Fald i et vist Omfang, i det mindste ved nogenlunde betydelige Stikprøver) bør benytte denne Ret — til, ved Siden af den rent tekniske Kontrol, gennem Bøger, Regnskaber og Bilag at føre Indseende med, at Statsbanerne ikke bebyrdes med større Udgifter end rimeligt eller med Udgifter, som det ikke tilkommer dem at bære. Saafremt der ikke mellem Statsbanernes egne Tjenestemænd findes de dertil fornødne Kræfter, bør Banerne søge sagkyndig Bistand andensteds. Den Højde, hvortil Udgiften ved Bygningen af Færgen „Fyn“ til Overraskelse for Statsbanernes sagkyndige er steget,